

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

SZERKESZTŐI SZÁLLÁS:

Belső farkasutca 78. sz. alatt gr. BÄNFFI ház emeletében.

Megjelen a lap hetenkint háromszor u. m. kedden, csütörtökön és szombaton délel. Ára évnegyedre 3 ft. o. é. Hirdetési ár: négyhasábs sorát először 7 kr., másodszor 6 kr., harmadszor 5 krajczár o. ért. s minden hirdetés után 30 kr. bélyegdíj. Előfizetés s hirdetés a kiadó-hivatalnál kezeltek. A nyilatkozások cikkek sora után 25 kr. előleges beküldése mellett a szerkesztőséghez czimzendők.

KIADÓ-HIVATAL:

Középutca, STEIN J. könyvkereskedése.

Közlöny, máj. 4.

(X) A lengyel kérdés naponta emelkedik fontosságában. A francia kormány és journalistika megint azon jóslatos szerepet kezd játszani, a mely a solferinói napokat megelőzte volt.

Az Oroszországgal szomszédos Svédország látszik arra bivatni lenni, hogy az orosz birodalom testén a kívánt érvágásokat megtegye, s ezen nagyhatalmat, a mely csaknem Európa urává kezdett válni, főhatalmi állásából másodrangúvá szállítani segítse. Lengyelország helyreállításával oly szakadás lesz a szláv elem közt, miáltal a panslavismus rémjé, a mely évtizedek óta kezdé Európát fenyegetni, talán évszázadokra elnémuland.

Német lapok nevezetesen fejleményekről beszélnek a lengyelkérdésben, melyeket éppen a vélemények összehatalálkozása miatt figyelemre kell méltatni.

A „Bresl. Alg. Ztg.“ így ír e kérdésben közelebbről: A félhivatalos írók nem szólnak meg annak bizonyításával, miként Napoleon császár félreismerhetlen célja Lengyelország függetlenségének helyreállítása. Ugyanez írók nem szólnak meg azt bizonyítani, miszerint Poroszország határozott önfentartási kötelessége és feladata, Napoleon e terveinek megküszöbítése. Mert — a mint ez írók vitatják — az ismét feltámadott Lengyelország kell, hogy visszakövetelje régi tartományait, és így Pósent és Preussent az előttük fekvő tengerparttal együtt. Ugyanez írók, nem palástolhatják továbbá abbéli félelmüket, miszerint mégis lehetséges, hogy Ausztria a francia tervek kivételéhez csatlakozik. Így tehát lehet azt is következtetni, miszerint lehetséges Ausztriát, Lengyelország helyreállításánál, Galiciáért más uton kármentesíteni.

Valóban naponta mindinkább kitűnik, hogy Napoleon a független Lengyelországot helyre kívánja állítani. Alig lehet kételkedni többé, e terv kivételre meg vannak nyerve Svéd és Olaszországok, és a bécsi kabinet ovatos eljárásának daczára alapos okunk van gyanítani, hogy végtére is csatlakozni fog e terv kivételhez; Angolszág közbenjárása, legalább a diplomácia útján, a terv részére — néhány feltét elfogadása mellett, — már is biztosítva van.

Vizsgáljuk a két lehetőséget: 1) Poroszország a vállalat mellé áll; 2) avagy ellene szegül.

Az első eset, tudjuk, nem valószínű, és majdnem a lehetetlenségek közé tartozik, de vizsgáljuk közelebbről, vajlon a személyekben, vagy a lényekben kell-e a lehetetlenséget keresni.

Tíz éve, a keleti háború alkalmával, a „Preussisches Wochenblatt“ politikusi, Bonin hadügyminiszter és az akkori porosz hg. csatlakozni kívántak Európához Oroszországgal ellen. Ha mai napon ismét ilyen államférfiak és iránytadó akarat léteznének, mi lenne ennek következménye?

Franciaország, valószínűleg és biztos halomra szerint, hogy megnyerje Ausztriát, nem egyedül azt igéri Ausztriának, hogy Galicia birtokában marad, melyről a lengyelek — az ország ruthén részének lakosságát tekintve — lemondának, mert hiszen egy nemzet, nemzetiségének helyreállítását oly nagy nyeregménynek tekintheti, hogy áldozatot is hozhat történelmi jogaiból. De Napoleon császár ezenkívül avval kecsesgetti Ausztriát, hogy tulnyomó befolyást fog engedni a Balkán félszigeten, biztosítja az ennekelölte Oroszországgal által gyakorolt védelmet a Dunaféjedelmégek és Szerbia felett, és ha egyetértene Napoleon császár tervével Olaszországban, Bosznia birtoklását is felajánlja. Angolhon ez ellen nem szól, feltéve, hogy Olaszország függetlensége biztosítva lesz, mert Anglia azon nagy reményben részesülne, hogy Oroszország egészen vissza volna szorítva a török birodalom területéről.

Az új Lengyelország a Lengyel királyság, Lithvánia, Kurland, Volchinia, Podolia és Bessarabia határait foglalná magában, sőt egészen a Dnieperig terjedne, s így a keleti tengertől a Feketetengerig érne. Miután ezt egyedül háború útján lehet kivinni, és Svédország már is szövetséghez Frankhonnal, Finn-

land ismét visszaesnék Svédországhoz, így Európa új válszafalat nyerne a jegestengertől kezdve, a Feketetengerig Oroszország ellenében, s az nagyszerű művet képezne a polgárosodás megvédésére.

Ha Poroszország a kivételhez csatlakozik, nemcsak hogy könnyítene azt, de mellőzné a francia befolyás túlsúlyát, és nagy szolgáltatás jutalmul követelhetné, hogy a schleswig-holsteini kérdés német érdekek döntések el, Angol-, Svéd-, Olaszhon és Ausztria ugyan egy érdeken volnának Poroszországgal, hogy t. i. a nagy munka gyümölcsét ne szedje Franciaország egyedül. Mind lekötöztetve lennének Poroszországnak, mert ez állam hozzájárulása által, a kivittl vesztél nélkül lehetné tenné. E köszönetet még Frankhon sem tagadná meg; és szó sem lehetne arról, miként a porosz-lengyel tartományokról lemondjunk.

De — mondják — az új Lengyelország rögtön ellentit fordulna!

Az új Lengyelország világos és égető szükség, a német hatalmasságok barátságát keresni. A távolabb eső Franciaország nincs mindenkor azon helyzetben, hogy Lengyelországot segítse visszatérni Oroszország kísértelének újabb lenyűgözésére.

Az új Lengyelország szabad kereskedelmi állam lenne, Cartel conventiókról, kereskedelmi zárvonalakról szó sem lehetne többé.

Nézzük az ügyet más szempontból: Poroszország Oroszországgal activ vagy passiv szövetségben marad.

Passiv. Akkor Franciaország svéd kikötőkből, svéd segédsapatokkal lép a lengyel harezterre, Ausztria pedig dél felől támogatja. Ekkor Poroszország szerepe a lehető legleghalább, és nem is kerülheti el, hogy előbb utóbb a harezba ne keveredjék. Angolhon és Ausztria kieszközölnék Franciaországtól, hogy Poroszhon mindaddig, míg semleges marad, meg ne támadassék, de ha Poroszország fegyvert fog Oroszországgal szemben, akkor Angolhon és Ausztria talán kísérletet fognak tenni Németország megóvására, de nem fogják védeni Poroszországot.

Ez helyzetünk. Ez egyik oldalon egyetértés Európával, beleegyezése az országos képviselőknek az állam kiadásai, és a sereg szervezése 1814 értelmében. A másik oldalon: szövetség Oroszországgal, az alkotmány érvénye a mostani ministerium fogalma szerint, és elkülönített osztályt képező hadsereg.

Jó, hogy a kérdések így állanak egymás mellett és ellen.

Ezen sok fontossággal s nagy sejtéssel bíró cikket azért látnak főként terjedelmében közlendőnek, mert az európai helyzetre élénk világot vet, s mert mindenki előtt feltűnhetik, hogy a terjedelmes összeköttetésekkel bíró bécsi lapok s köztük jelesen a Presse ugyanezen időben állít fel hasonló kombinációkat.

Belga lapok szintén mind fontosabb tudósításokat hoznak a velők szomszéd Franciaország magatartásáról. A „L'etoile belge“ utóbbi számaiban olvassuk: mikép a szabadságosok, és engedélyvel távozott fegyveresek visszahívtak zászlók alá, s a hadiszerek összeszerzésén nagy szorgalommal működnek. Irja e lap, hogy a császár leggyakrabban Orosz- és Lengyelország földabroszt tanulmányozza, s azon kérdéssel foglalkozik, hol lehetne tenni egy hadutat? a semleges területeken át? hogy Svédországba lehessen jutni, melynek feladata volna a tábor előcsapatját képezni?

Meglehet az is, hogy mind e készülődés csak eszköz arra nézve, hogy az orosz autokratia ezen fenyegetések engedékenységére indítsák, vagy egy európai békecongressus összejövetelét eredményezzék; meg lehet, hogy a lapok vész kiáltó kombinációi, mint a légvárak elenyésznek; de éppen úgy meg lehet, hogy a velünk annyira szomszédos orosz-lengyel terület nagy események színterül lesz hivatva, a mely események tagadhatlan befolyást gyakorolnának Ausztria viszonyaira.

A bécsi lapok a román értekezletről.

A „Wanderer“ megemlítvén, hogy a magyarországi románok is folyamodtak, egy magyar lap szerint, congressusért, e hírt a következő észrevételek kíséretében közli:

„A mit az erdélyi románoknak megengedtek, a magyarországiaknak nem tagadhatják meg; a mit a románoknak nem tagadtak meg, azt holnap a szerbek, holnapután a törökök (?), s isten tudja, kik veszik igénybe. Mindezen gyűlések folytonos hűségi contestatiok mellett formulázzák kívánataikat és sérelmeiket, s rövid idő alatt ily programmokból és emlékiratokból szép gyűjtemény áll elő. Hogy a mellett a legtekarebb ellentétek látnak napvilágot, könnyű belátni; ha a tikröt darabokra törjük, mivel nem kedvező képet mutat, csak ugyan e képet sokszorozzuk. Már elmondottuk véleményünket e szétördelési mód fölött, s nincs kedvünk újra visszatérni e themára. A németek Ausztriában szerencsére eléggé értelmesek arra, hogy maguktól is megítélhetik, mennyire áll érdekükben az ugynevezett nemzeti congressusok számát szaporítani, s — egyébkénteket mellőzve — már csak az az egy körülmény is gondolkodóba ejtheti őket, hogy Magyarországon (talán) egy román, szerb vagy tót congressust várhatnak, de biztosan megjósolhatni, hogy német nemzeti congressusa nem lehet kilátásuk, habár a németeket Magyarországon se száma, se értelmiségre nézve nem mulja felül egy nem magyar nemzetiség is.

S még egy más oldala is van a kérdésnek, melyre figyelemessé kell tennünk olvasóinkat. Mindazon különböző congressusok, melyekről ma szó van, nem valamely megbízással ellátott, törvényesen elismert képviselő-testületek, hanem hasonló érdelmű férfiak szabad egyesületei, melyek fontos politikai kérdések megvitatására gyűlnek egybe. Azon körülményben, hogy a kormány az ily összejövetelt megengedi, némi elismerése rejlik az associationalis jognak politikai dolgokban, s bizonyára mi leszünk az utolsók, kik az ellen kifogást teszünk. Bárminő értelemben nyilatkoznak az ily különböző gyűlések, örmest megengedjük nekik részünkről a szabad vitatás jogát, mely az ily gyűlések köréből természetesen a saját rokonérzelmi organumai körébe is átszáll Nagy nyereségnek tartjuk, ha minden politikai vélemény, melyet értelmes férfiak tekintélyes száma képvisel, nyíltan kilép s érvényesíteni törekszik magát.

De legyen szabad kérdenünk: ott is megadatik-e ezen jog, a hol eltérő nézetek nyilatkozhatnak? A vitatás szabadsága csak ott engedtetik-e meg, a hol e vitatás csak merő formasság? Szóval: vajjon e szabadság általalalosság-e, vagy csupán bizonyos előfeltételekhez kötött előjog, kiváltságul tekintendő?

A „Vaterland“ a 12 román kívárat felett, melyeket annak idejében közöltünk, így nyilatkozik: „Hogy mint lehetne a 4. (Erdély függetlensége az osztrák állam minden más tartományától s a részek visszakapcsolatása) 5. (Erdély új felosztása topographiai-nemzeti alapon) és 7. (Az egész ország számára egy legfelsőbb törvényszék felállítására) szám alatti pontokat teljesíteni a nélkül, hogy az eddigi jogalap megingattatnék, vesztélyteli előzetes eset nyujtatnék, s a nyilvános élet legalább is épp oly jogosult tényezői tekintetbe nem vétetnének, nem tudjuk belátni. Tehát csak azon gyanításunkat ismételtük, hogy a centralista nézeteknek kedvező hangulat, mely a n-szebeni gyűlés tagjai között uralkodik, az országgyűlés megalakultájá jelentékenyen módosulhat. Minthogy azonban a „független“ románok, mint erdélyi lapok a sem a papi, sem a hivatalnokai osztályhoz nem tartozó román intelligentiát nevezik, sem a n-szebeni gyűlés illetékességét el nem ismerik, sem az ott kimondott nézeteket nem osztják, könnyen oly megállapodást hozhatnak létre, mely az erdélyi országgyűlés folyamának egészen más irányt adhat, mint azt ma reménylik; vagy mitől ma tartanak is. Valjon ily fordulat magának a birodalomnak is érdekében van-e, fejtegetni fogjuk, a mint a congressus okmányainak szövegét ismerjük.

A moldva-oláhországi missio.

Meglevení győződve, hogy t. szerkesztő ur a moldva-oláhországi ev. ref. magyar missio

iránt őszinte szeretettel viseltetik; s híven azt is, hogy a mennyiben ezen ügy közérdekű, ennek menétét és dolgait Erdély lelkes fiai és leányai áldozni szerető részvétellel kísérik: kérem a moldva-oláhországi missioiban levő legnépesebb egyházért tett s ide mellékelt eső szózatot becses lapjában közölni méltóztassék.

Mélyen tisztelt hitsorsosaink!

A szegények lelkipásztorai kitűnt hozzáátok eső szavát, oh hallgassátok meg. Moldva-oláhországi szegény missioinkban levő ploesti ref. magyar községünkben ohajtunk Isten és ti segédelmekkel egy iskolát és templomot építeni. Hova forduljak esedezéssel mint hozzáátok, kik az itt külföldön szétszórott elhagyott testvéreink megmentésében eddig is oly buzgó segédletek, fentartottatok. Egy pusztá mező ez a föld; Ezékiel próféta szerint telve elsórt csontaitokkal, de melyek az evangéliom ereje folytán immár kezdenek megelevenedni. Kik a legnagyobb lelki inségig jutottak számára, Isten után már két templom felépítése és fűlszentelése örömet adtátok nekem, egyiket Moldvában Szászakuton, a másikat Oláhországban Pitesten — oh ne hagyjátok el most is, midőn Oláhországban Ploesten mintegy hatvan szegény gyermek számára iskolát, s ezernél több hitsorsosaink templomát kell hogy építsunk. Ezen egyház nem vesztett semmit; nem égett el, mert nem volt semmije, az egészet én gyűjtém, s alapítam meg lellem fájdalommal és küzdelemmel. A mi anyagi birtoka van, a ti szent siklusaitokon vásárolt egy pusztá hely, mely jelképezi ittálók testvéreink előbbi elhagyatottságát. Iskolát, isteni tisztelget most itt majd amott bérelt házban tartunk; semmi, semmi más nincs csak a nagy szükség, mely innen külföldről, hozzáátok, a könyörtől lelkéhez küldi siránkozásait. E harminczöt ezer népességtől városban egy állandó iskola és templom szegényes számításal legalább huszezer osztrák forintba kerül. A mit bírnak pénzben, munkában örömet adnak lelkekért szegény hiteink; de a nagy rész reátok néz, buzgóságban kifogyhatatlan Református Magyarok. Segítsétek, hogy fűlépítkezhesünk itt is; s az evangéliomi magyarság e fontos helyén, iskolánk, templomunk hirdesse majd az örök igének kelet felé sugárzó diadalmát, a ti buzgóságotokat és a magyar nemzet dicsőségét!

A kegyes adományt a fűtsztelelti püspök ur, vagy a missio pénztárnoka nt. dr. Ballagi Mór urnak kézbesíteni esedeztünk *).

Isten pedig az ő hatalmassága szerint megcselekedheti, hogy jó kedvből való adakozások haszna ti reátok térjen. (2. kor. 9. 8.)

Oláhország Ploest, január 15-én Urunk születésének 1863-dik s az első evang. ref. magyar missioinak harmadik esztendejében.

Ploesti híveitől esd

Czelder Márton,

hittérítő, s a moldva-oláhországi

ev. ref. magyarok lelkipásztorai.

Ezen kérelem küldetett szét dunamelléki ev. ref. püspök fűtszteleltő Török Pál ur kezéből a több fűtsz. superintendens urakhoz, s általuk minden egyes egyházközséghez Magyarországon. Ezen körlevekből Erdély részére a fűtszteleltő buzgalma s ezen ügytől kíválóan szerető püspök fűtszteleltő s mlgos Bodola Sámuel urhoz száz példány küldetett azon kérelemmel, hogy az a népesebb s az áldozatot jobban tehető ekkleziákhoz kegyesen szétküldeni, s a nagytisztelelti esperes és lelkes urak hatályos ajánlatát, eljárását kérni ott is, hova ívek nem mennek; méltóztatnák.

Ezek után némi felvilágosítással tartozom lelkes hazafiainak azon váására, hogy e lapok hasábjain is a székelő kívánczúságról és egyébről levén szó, én sem a kívánczított testvérek, sem a Dunaféjedelmiségben régebb idő óta megtelepült magyarok sorsáról, állapotáról, jövődjéről nem szóltam. Nem titkolhatom el, sokszor voltak és vannak lelki fájdalmaim, hogy a dologról én a ki benne vagyok, nem szólhattam. Nem félénkség, megfontolás tanácsolt erről hallgatást nekem; ne hogy az igazság őszinte vallomása engemet itteni vallási és nemzeti ügyünkért való működésemtől, mint e nélkül is cseleztva volt, elszakasztasson. Én megtanultam hallgatni inkább, s az igazság és nemzeti érzelmetek vereségeit éjjeli, nappali könyeimel lelkemben

*) A fenirt szent célra mi is örömet fogadunk el kegyes adakozást, s kézbenítandjuk fűtsz. püspök ur mlgához. Szerk.

siratni még; mintsem az említett szentségekhez vagy misztifikáló vagy igaztalan szolás negyességeivel nyulni mernek. Eny, a szenvedések keserű könyveivel áztatott fényélnélküli pályán, s hogy őszintén szóljak: a mindennapi kenyér biztosítása nélkül a magyar-erdélyországi fűtést. ev. ref. püspökségek megbízása és pártfogása mellett munkálkodom az evangyeliomi hit terjesztésében, s a magyar nemzetiségnek ez idegen hullámok között megtartásában. A mint Isten és a — még eddig csak hirtorsosainktól jött — pártfogás engedi, szétszórta hit- és vérkonink közt, templomokat, iskolákat építet, egyházközségeket alapított, azon meggyőződésben élve, hogy az ittlevő s ide szállingó magyarokat magukban és gyermekeikben csak az egyház és iskola mentheti meg. A jövőd az Isten s a magát még eddig meg nem tagadott örök igazság kezében van. A miért én küzdök, egy nem hideg lélek lángjai és képményeinek sívárvalónak áldozva fel: ha pusztulunk is, el ne vesszünk, s maradjon a magyar, ha a világ-végére szórtnak is, magyar. Ugyhiszem elég ennyi a megértésre, mert többet nem is mondhatok. Ha a jövőd el nem hullatja virágát, igazolnia kell egykor a jelen küzdelmet és szenvedéseit. En munkálkodok csendesen, Istenben vetett bizodalommal s azon reményvel, hogy az igaz fájdalomban érezni és áldozni megtanult lelkek engemet ezen szegény, de szent ügy fentartásában segíni ha nem is fényes, de boldogító keresztényi és nemzeti kötelességüknek ismerik.

Isten legyen velünk, s a szegény szenvedők ügyét pártfogókkal örökké!

Oláhország Ploest, apr. 28. 1863.

Czelder Márton.

MEGYEI ÉS KÖZSÉGI ÉLET.

— A szász nemzeti gyűlés ápril 27-dikén tartott ülésében Szász-Régen városának kérelme tárgyalatott, miszerint engedessék meg, hogy a város küldhessen egy követet, a ki a tárgyalásokban, a mennyiben azok igazságszolgáltatási-ügyi kérdésekre vonatkoznak, vehessen részt. Határozatiilag kimondatott, hogy engedessék meg, de a kivitelt módjának szabályszerű javaslat tárgyat kell képezni.

Rannicher szobeni követ beteg lévén, helyét mint előadó Loew tölti be.

A városoknak a kerületektől leendő elküldöttsége iránti kérdés még nyitlan áll.

A 28-dikán tartott ülésben egyhangulag határozatott, hogy a közigazgatás kapcsolata a községüggyel tartassék fen s e célra vétessenek alapul az alaphatározatok a szász-földi községi ügy szervezése iránti javaslatban elfogadott alapelv biztosítékul. sat.

Kézdi-Martonfalva, apr. 22.

A kézdi ev. ref. egyházmegye ma tartá észletes zsinatát helységtünkben, egész ünne-

pélyességgel, isteni tisztelettel kapcsolatban. Egyik és legfőbb tárgya volt ezen részletes zsinatnak az egyik algondnok tks Kovács István urnak algondnoki hivatalába való beigtatása, miután a mlgos főegyháztanács is meg-erősítette. Az ünnepeles beigtatás ily renddel történt:

10 órakor, a harangozás után a teljesen összegyűlt egyházmegyei papság és tanítói kar a templomba ment, mely teljesen megtelt igen válogatott közönséggel. A tanítói kar nagyon összhangzatlan harmóniája után szószékre lépett ikafalvi lelkész t. Zajzon Áron ur, s talán alkalomszerűleg iparkodott felmutatni a tiszta lelkiismeretű embert. szent Pál ama szavait vévén fel alapul: „abban gyakorlom magamat, hogy bót-ránkozás nélkül való lelkiismeret-vel legyek mind Isten, mind emberek előtt.”

Ezen beszéd végével a n. t. esesper ur üdvözölte a részletes szent zsinatot, s beszédje végén két tlnököt kiküldött a beiktatandó algondnok ur meghívására. Kikkel rövid idő alatt megjelenev harsány „éljen” között elfoglalta széket. Felolvastattak az ezen tárgyra vonatkozó okmányok. Ekkor szót emelt a Rikán belöli egyházak főgondnoka, s egy igen harsány beszédben örömet fejezte ki, hogy egykori iskolatársával egy téren szolgálhat az anyaszentegyháznak, és nagyon ajánlotta az egyetértést. A mely beszédnek végével felállott t. Kovács István ur, s már ismert ékesen szólásával tartá székfoglaló jeles beszédét. A melyet gyönyör volt végig hallgatni; mert meggyőződhetett az egyházmege, hogy ez-uttal nem méltatlanra esett választása; mert jóakaratot, buzgóságot nyilvános észszel. ne-mes szívvel és tiszta értelemmel párosulva ismerhetett fel a székfoglaló jeles beszédét. A melyet egész beszédje, melyben az algondnoki hivatást és teendőket festé szép to-lálval, de különösen utópontja, melyben a képviseleti rendszer üdvös voltát s egyházi életünk felvirágzására s új életre való ébre-désre, mint egyedül eszközt rajzoló, mind-nyájunknak szíve lelke szerint szólott.

Az egyházmegye részéről jegyző t. Zajzon István fogadta, igen kedves s ezen egyház-megyeben nagyon is alkalomszerű, és néme-lyekre nézve nagyon tanulságos beszéddel. „A kinek volt füle a hallásra, hallhatott.”

És ezzel ezen ünnepele a templomban végét érte, s a részletes zsinat több tárgyak feletti tanácskozással összeült a papi házban, mely tárgyak közt legnevezetesebbek voltak a pap-választási tömegek feletti véleményezés, vala-mint a jegyzők, mennyi időre teendő választá-sa, melyeket a múlt évi köz szent zsinat bocsátott ki; végül mlgos és fűtszeteletű püs-pök urunk indítványa a két spirituale forum felállítás tárgyában, vagyis a váloperek el-különítése az eddig tartatni szokott köz szent zsinatból. Mindezen tárgyak még több mások-kal egyetemben bizottságoknak adatok át

véleményezés végett a legközelebb tartandó r. zsinatig. — Ezen tárgyalások után az egész részletes szent szék meghívottat algondnok ur vendégszerető asztalához, hol sok jeles felkő-szöntések fűszereztek a vidám ebédet a be-iktatott algondnok urért, fűtszeteletű püs-pök urunkért, gróf Mikó ő nmlgaért, az anya-szentegyház felvirágzásáért, a haza és nemzet boldog jövőjéért, mely szép és szent eszmék-nek teljesítését szívéből kívánja óhajítja és várja

Egy otllévó.

KÜLÖNFÉLÉK.

— A kolozsvári jótékony nőegylet vá-lasztmánya e hó 1-jén tartá 3-dik ülését, mi-kor is jegyzőkönyvválasztás után báró Bánffy Albertné és b. Bornemisza Ignáczné választ-mányi tagok kinevezettek a végett, hogy a pénz a választott pénztárnok Pál Sándor ke-zébe áttegyék. Másodsor. A segélyezendő sze-gények megvizsgálására kiküldött tagok jelen-tései számba vették, s ez uttal egy szegény-nék felévi házbért 14 forint, egy kérelmező-nek alkalmi segélyül 5, másnak négy, hét szülőkölködnek havonkénti 2, egynek pedig 1 forint járulékat a bizottmány meghatározott. 3-szor A mai gyűlésben bejelentett 26 folya-módó közül egyet mint nem kolozsvári lakost elutasított, hatról meggyőződve, hogy vagy segíthetnek munkájuk által magokon, vagy más helyekről segélyt huznak, jelenleg nem határozta, a többi folyamodók viszonyainak megvizsgálásával egyes tagok bizattak meg. 4-szer Az alapszabályok újbóli kiadása hatá-roztatott, megvárva a választmány, hogy a tagok ezen példányok árát legfelébb 10 kraj-czárban megértik. 5-ször A jelen gyűlésben elnököl Székely Dávidné alelnököt megbizza a választmány, hogy szükség esetében e hó-ban még egy gyűlést hívjon össze.

— Gy-Fehérvárról írják nekünk ápril 26-ról, hogy ott Nyiri vezetése alatt egy szintár-sulat van, egyike a jobb vidéki szintársula-toknak. Nyirinek sikerült a Lendvai-párt ne-hány előadásra megnyerni, s a művész-pár ottan nagy lelkesedéssel fogadtatott. Érkezők alkalmával a felvörös elöljébe ment s diadal-menettel vezették be, s mindent elkövettek lerándulások lehető kellemessé tételé végett. Zsufolt színház, koszorú, taps, számtalan ki-hívások stb. maguktól értetnek.

— Erdélyből apr. 26-ról írják az „Idők Tanujának” a román congressusról szölvá: Ama gyűlésezetet sehoggy sem lehet a román nem-zet többségének tulajdonítani, sem mint Erdély románainak közérzését tekinteni. Most a con-gressus nem csak nyilvános, hanem a szíufa-lak mögött történt részletei is már ismeretesek. Előbbször is feltűnő az az ingatagság, mely a hivottaknak legnagyobb részén látható volt. Ellenzékét kívánt volna képezni sok, — de abban megakadályoztatott. Innen a váratlan eredmény, hogy báró Saguna beszédjét,

melyben minden vallás- és nemzetiségi külön-beséget eltöröltetni kívánt, megéljeneték, később pedig mégis elfogadták a román nemzet mint 4-ik nemzet inarticulációját kívánó indítványt. Világos, hogy amaz indítvány minden nemze-tiség eltörölésének létesítését célozta, legalább erre enged következtetnünk indítványozó azon állítása, hogy az egyéni szabadság váltig elég. A többség tehát nem magát az indítványt, hanem az azt kíséző antemartialis, tiz főbün-féle kitételeket, melyekkel ő nmlga beszédjét fűszerezni jónak látta, éljenzte. Az inarticulációt kívánó indítvány elfogadása pe-dig azt mutatja, hogy a gyűlés ekkor ve-zetője alól, habár kevés időre is, emancipálta magát. Feltűnő vala továbbá azon indulat, melylyel b. Saguna Baritiu urat ugyszólván megrohanta, ugy hogy ez ösztönszerűleg is hátradőle, midőn azt emelék ki, miszerint fű-lösleges volt separatistius törekvések ellen kikelni. Nem parlamentarist tett ugyan, de ránk nézve igen hasznos; mert előbbször ké-zzefogható bizonysga, hogy a gyűlés nem a román nemzetet képviselte, és másodsor oly természetű, miszerint szívből kell óhajtanunk: hogy az ég még sok ilyen barátokat adjon a centralista pártnak; mert ezek bizonyosan nem a mi malmunkról hajtják el a vizet. Zajos tetszését nyilvánítja a gyűlés, midőn b. Saguna ur azt indítványozá, hogy szüntettessenek meg a három terület és 4 vallás kiváltságai; de e tetszés azon gondolatól származik, hogy a három terület mellé egy negyedik is állitas-sék, mit az elnök ellenzése dacára elfogadott inarticulációs indítvány mutat. Különös mégis: Mindezt, t. i. mind a területi, mind a vallá-sok kiváltságait eltörölő az 1848-i erdélyi or-szágygyűlés, az is egyéni szabadságot határo-za, a nemzetiségek fejlesztését saját morális erejükre bízva, még pedig alkotmányos uton; de az nem kell, hanem kell ugyan az ilyen congressusi uton, még pedig csak azért, hogy tökéletesen egyenlők legyünk, ne mondhasa egyik nemzet is, hogy rigibb idő-től fogva birja az alkotmányt. Az erdélyi or-szágygyűlést azért kívánja elnök ur egybehívni, hogy azon az antemartia-lis törvények eltöröltesse. Újból zajos te-tszés követé az antemartialis kifejezést. S talán éppen azért használtattak annyiszor. Egyébiránt ezeket már eltörölte az 1848-diki országgyűlés; vagy há már a legitím tért egé-szen elhagyandó, miért amaz antemartialis törvények eltörölésének oly lázas kívánata?

— Az utoncozásai törvényekre vonatkozó-lag, mint bécsi lapok írják, némi módosítá-sokat szándékoznak életbe léptetni. Jelesem a megváltás nem mint eddig a kiszabott díj elő-leges lefizetése által történnék meg, hanem a katona-kötelesek csak a besorozás után fo-gadhatnának helyettest azon kiszolgált kato-nák közül, kik tovább is szolgálatban óhajta-nak maradni, s kiket a kormány jelölne ki e célra. Továbbá az utolsó szolgálati években törvényszerileg lehetne szabadságidőt kérni;

TÁRCZA.

ÉSZAKI FÉNY.

(Folytatás.)

Nemsokára megérkeztek a hivatalos egyé-nek és holmit lepecsételték, a forgalomra szük-ségeket összeírva és gróf Hallayné száma-dására bízva, kit mint legközelebbi rokoni, további s illetékes intézkedésig, a gyámnoi kötelességgel felruháztak.

Képzeltetjük Zováthy Gábor terhes hely-zetét gróf Hallayné körében, ki környezetével együtt mélyen gyűlölte az ifjút s ezen gyű-lölet minden szavával és tekintetével annál inkább érezette, mert mélyen sérté a grófnőt, hogy a hivatalos személyek fölléptetésével Gábor annyira sietett, mintha féltette volna Rinald dús hagyományát az atyafiak kapzsi-ságától.

A grófnő elég gorombasággal is birt arra, miképp tudtára adja Gábornak, hogy e ház-nál ő és az általa ide hozott beteg komedi-ásné egészen feleslegesek.

— Tudom grófnő, hogy szívesen nem lát e házban — szölt Gábor — de én Izidora aty-jának végáldását bírom, és a hölgyet szerem. Semmi erő nincs a világban, mely eltávo-lithatna tőle, míg atyját az örök nyugalomba el nem helyezüük. Azontul hogy mi fog tör-ténni, azt csak az Isten tudja, ki örökűdik az árvák és szerető szívektől.

— Ah mint eszméroltetnek e szerelmi nyi-latokozatok — szölt megvetéssel a grófnő s magára hagyta Gábert — kitartó figyelmet for-dítva arra, hogy a két fiatal minél ritkábban s mindig az ő jelenlétében találkozhassék egy-mással.

Még szólhattak egyszer egy oly szabadabb perc alatt egymással, midőn csak a nevelőnő volt jelen, ki Gábor iránt nagy rokonszenven viselkedett.

— Meghalt ő — szölt Izidora könnyezve

dölve Gábor vállára — meghalt ő és éppen most, midőn téged mind inkább szeretett, s midőn áldását adta reánk.

— Légy hű végakarathoz, és ez atyai áldás malasztja vigasztalást önt el életeden. Légy erős, hogy szíved megbírhassa e nagy csapást, atyád elvesztését. Itt egy oly élet-harcon mentél át, mely szívedet edzeni fogja a reá váró életviszontagságokra. Az élet sorsa az, hogy atyjaink megelőzzenek az elköltözés-ben s várjanak reánk a nagy viszontlátáson. — Oh de oly korán, s oly rémes halállal mulni ki. Miáltal érdemelte ő e balsorsot? Mily kedves álmom volt, hogy egykor kar-jaidon üdvöt, boldogságot árasztasz őz ko-rára s most ott fekszik a gyászpadon, kihalt ajkain nem látom többé az édes atyai mo-solyt... ah!...

— Ne sirj kedvesem. Ő nem vetkezte le lényének isteni sorsát. A teremő az annyi tökélyvel felruházott emberre nem bízhatott csak ily véges elhivatást, a teremő követke-zetessége áll elő a hitnek támaszául s azon magas tökélyek, melyek szellemi erőnkben nyilatkoznak, az örök lét és jövő feltámadás reményei biztatják nem csak a hitben bízó szívet, de az elemző ész is. A földi rész el-mállik, virágok nyílnak bús sirhantuk fölött; de emlékszel egykor boldogabb napjainkban, te az arezokon jelentkező lelki szépségről, azon apostolias szellemi kisngázásról beszél-tél, mely mint szellemi szépség tűnt föl sze-meid előtt? te akkor az anyagban a lelket láttad, azon lelket, melyet földi alakja után meg fogsz ismerni az egekben is, s mely visz-szaemlékezend read! Vigasztaljon édes Izido-ra, vigasztaljon azon látásod!

— Ő engem elhagyott... ah a viszontlá-tásig egy földi élet áll előttem, hol egyedül vagyok! oly egyedül! Nincs atyám, nincs test-vérem... De te nem hagysz el. Oh nagy ki-noknak, bösztantásoknak lésszes kitéve, későn juthatsz közlembé... ismerem nagynémét, de te ne hagyd el. Ha te is elhagysz valaha, ki marad nekem!

— Mialatt Halomvölgyen az elbeszél szomorú események történetek, azalatt Zováthfalván egy pár tiszta szív legszebb napjait élte.

XX.

Mialatt Halomvölgyen az elbeszél szomorú események történetek, azalatt Zováthfalván egy pár tiszta szív legszebb napjait élte.

E hölgy szerelmes — gondola Vilmos — magában, s ha bájos alakjára tekintett, ha azon nemes tulajdonokat megfontola, melyek e tiszta lényben — első találkozásukkor — fel-tűntek, érzé fiatalunk, hogy a fenebbi fölte-vésnek reá nézve valami keserűtől ize van.

Midőn Izidorával viszonya felbomlott, midőn hallá Rinald házánál a thea-nénikét any-nyi kegyelettel szólni e nemes családról és Elzről, már akkor szívének érzékeny hurjai zendültek meg a viszszelelékezés azon gyön-géd szelletére, mely lebegő szárnyán képzete elé hozta a magasztalt hölgy gyöngéd finom alakját. Azóta többször lebbent el lelke előtt ez ábrándszerű fiatal szépség, gyakran zengett füleiben azon bus halotti dal, melyet egykor Elz újjai játsztak, s melyhez őket egy ábrán-dos fogadalom kötötte.

Ezen emlékezetek perczenkint élénkebbek

a szolgálati évek megkezdéséről azonban szó nincs.

A császári koronaörökös kis főherceg mellé felügyelő gyanánt egy pesti kintinóleg művelt kisasszonyt, Kendeiényi tanácsos ur leányát hívták fel Bécsbe. A császári gyermek mellett már eddig is folytonosan volt egy magyar dajka, a ki Esztergomból való.

Kimutatás a kolozsvári kiségitő pénztár-egylet forgalmáról márt. havában 1863.

Bevételek:		
Pénztármaradék a m. hórl.	584 ft 14 kr.	
58 új tag 101 részvény után		
5 ft 25 kr.	530 "	25 "
Havi, rendes és rendkívüli		
betételek	9,363 "	47 "
Könyvdíjakban	58 "	"
Kamat és provisio	1,096 "	45 "
Bélyegdíjakban	65 "	7 "
309 tag által visszafizetett		
kölcsön	49,078 "	"
A bevételek összege	60,775 "	38 "

Kiadások:		
357 tagnak kölcsön	56,115 ft	— kr.
Tisztviselők fizetése	138 "	81 "
Bélyegdíj	71 "	"
Irodai kellékek	3 "	31 "
Házbér	125 "	"
Kamat	— "	60 "
Tőke visszafizetés	3,410 "	32 "
A kiadások összege	59,864 "	04 "
Pénztármaradék	911 "	34 "
	60,775 "	38 "

Kolozsvárt, april. hó 30. 1863.

Taufer Ferenc, Gelch János, Wagner F. igazgató. könyvvezető. pénztárnok.

(A bortermelő közönséghez) Parragh Gábor főelszólítást intéz, melyben tudatja, hogy több évi tapasztalat után meggyőződött arról, hogy jelesebb borainak állandó és jutalmazó piacot csak külföldön teremthetünk, e célból Berlinben állandó borkereskedést nyit meg. E célra, egyelőre több vezetés bortermelői pénzéből, pár ezer akóra menő budaörsnyit, bakatort, s tokaj-hegyaljai, szamorodni és aszu borokat vizik, de a szándéka levén e borpiacok jövőjét is megszállítani, az értelmes bortermelő közönség hozzájárulását is kéri. A jó bor előállítására a talajon, jó fekvésen, jó szőlőfajokon, szorgos és gondos szőlőműnkán, kedvező időjárásról kivül nagy részben segít a szőlőt későn tartása, az erjedés értelmes vezetése és a többszöri lefejtés. Figyelembe ajánlván ezt, a bortermelőket kéri, hogy kereskedésre alkalmas boraikról öt, fehérbőlöztes 6 szám alatt Pesten tovább is fenntartandó üzleti helyiségében, koronként értesíteni sziveskedjenek. Új vállalatának, hazai borászatunk érdekében, mi is jó sikert ohajtunk.

Az „Aurora Romana” szerint Aradon a román nép művelésére egy társulat alakult, mely már megtartá rendkívüli ülését, elnökül

választván a g. n. e. püspököt Iváscovicot, jegyzőnek pedig ideiglenesen Román Mironát, Jonescu Lázárt és Popovits Deseant. Az alapszabályok szerkesztésére Rác elnöke alatt bizottmány alakult.

Egy magyar születésű, szegény sorsra jutott agg német író sorsának enyhítésére, a „Hon” segélygyűjtést ajánl. Ez Berger Bruno, ki 1785-ben Homonnán született. Idegen nyelven, de mindig magyar szívrrel írt, s szeretett hazáját soha sem felejté. Jeles tudományos művei után mindig tisztességesen élt, de nem kereshetett annyit, hogy öreg napjaiban, 78 éves korában inséget ne szenvedjen. A pesti nagy áríz alkalmával 5000 ftot gyűjtött a károsultak számára. Kholera idején orvos fiát Zsigmondot maga küldte le hozzánk, ki e kórnak áldozatán esett. — Vészes napokban tehát szóval és tollal mindig hazája és nemzete mellett küzdött az irodalmi aggfér. Grillparzer, Münch, Rosenthal, Krompert, Mauthner, és Prechtler nevei (kik a segélygyűjtés élén állnak) biztosítanak arról, hogy az adományzott összegek híven fognak kezeltetni.

Pécskáról m. hó 22-ről írják az „A-d”-nek: Ma kísértett be az aradmegyei ügyészséghez egy varázsnő, jósno, boszorkány vagy minnek nevezem? kinek naponként 300—400 látogatója volt, nemcsak helybeli, de távolabb eső vidékiek is, mint: szegediek, majlátiak és szomszéd községiek; állítása szerint Milosztiva Iszkanak nevezik, született nem ismerte soha s nem is tudja, hol született, Kikindán neveltetett fel, gyógyít vakokat, ha úgy született is, siketeket, bénákat, fejfájásban szenvedőket, sárgaságot stb.; gyógyítás módora: a homlokra egy eret megvágyva 2—3 meszely vért bocsát ki (nemde borzasztó), vagy pedig zsirt és vizet használ, mely kertületi orvosunk állítása szerint tiszta s ment minden chemiai vegyítéstől; jellemző, hogy semmit, vagy két garasnál többet nem fogad el; említésre méltó, hogy férfi öltönytben jár, pantalon, kurta rok, csárdás kalap kakas talpallal felpiperézve; élekorá mintegy 46 év.

Apponyi grófnő Londonban m. hó 21-kén az austriai követség palotájában Chandos house-ban táncvizigalmat adott, melyen a cambridgei hercegi pár is jelen volt s a diplomatiái kar is teljes számmal vett részt.

Pest város főpolgármestere egy küldött-ség élén Bécsbe utazott, a város pénzügyi viszonyainak rendezése végett; a városnak ugyanis még 1848—49 ról egy millió követelése van a katonai kincstárban.

Báró Prokesch Osten konstantinápolyi osztrák követ a pesti nemzeti múzeumnak két nagy egyiptomi vázát küldött, melyeken hierogliph feliratok láthatók.

Párbaj. Párisban két magyar, Bossányi Lajos és N. százados párbajt vívtak, s az utóbbi, fején veszélyes sebet kapott. A csendőrség az esetet megtudva, Bossányit, — továbbá Füredi Ferencz, b. Bianchi, Parmen-

tier Jenő, Homfann Gyula és Madarász Victor segédekét törvényszék elé állította.

POLITIKAI HIREK.

Angolország. London, apr. 30. Az amerikai egyesült államokkal keletkezett sűrűlőds az ismeretes hajózási ügyben, egy pillanatra az annyira égető lengyel kérdést is háttérbe szorította volt, s már már komoly összehittközés valószínűségét láttaták a brit lapok ingerült hangon írt cikkei. Azonban a „Times”-nak egy mai cikkje szerint e vizsály ki-egyenlítettnek tekinthető. Az egyesült államok londoni követe Adams ur kijelentette, hogy a Mexikoba szánt rakomány hajónak adott utlevél dolgában hiányos értesülés alapján és meggondolatlan sietséggel cselekedett s ennél fogva lemond minden tiltakozásról a brit kormányuk ez eljárás megújítására tett intézkedései ellen. 4 „Peterhoff” hajón Uj-Yorkban lefoglalt angol postacsomag pedig felbontatlanul átadott az ottani brit konzulnak. A city-lap tehát nemcsak azt hiszi, hogy ezuttal az ügy eldöntése a két államközött nem fog harcra kerülni, hanem még azt a reményt is nyilvánítja, hogy a faj-és érdekekörönség s történelmi igényeken alapuló viszonyok a két állam kormányai közt jövőre mind barátságosabb természetűekké fognak válni.

Az ügy illetén fordulatát a „Köln. Ztg.” londoni levelezője már előre sejteni látszott, a midőn néhány nap előtt ezt írta: Itt Angliában épp oly kedvetlenek az amerikaiak irányában, mint a mily ingerültek tul az Oceánon az angolok ellen. Politikai körökben a diplomatiái bonyodalmat kikerülhetlennek tartják, de azt, hogy háborura kerüljön a dolog, kevésbé hiszik, mint Párisban. Az angol biztosító társulatok Amerikába szállítandó semleges portékát sokkal jutányosabb díjért biztosítanak, mint a francziák. Drouin de Lhuys ur magatartásával nagyon meg vannak elégedve s a londoni kabinet biztosan hiszi, hogy e magatartás egy Amerikával kiütendő háboru esetében is teljesen megfelelne Anglia kívánatainak.

Franciaország. Páris, apr. 30. A felhivatalos sajtó békésebb hurokat kezd pengetni a lengyel ügyben, míg a független lapok folytatást a harci riadót fújják. A „France” apr. 28-i számában, miután néhány hízelgő bókot tesz Sándor császárnak, azt a reményt nyilvánítja, hogy Oroszország méltóságához illő módon fog megfelelni Európa bizodalmanak. Apr. 30-ról pedig azt írja, hogy a mérsékelt párt Lengyelországban, miután a forradalmi elemmel minden szövetekezést megszakított, hajlandó Európa közbenjárását s az orosz kormány által adandó engedményeket, mint az összes lengyelország által ohajtott politikai helyzet elérésére vezető utat elfogadni. S ez a párt Varsóban, a „France” szerint tulnyomóságra kezd emelkedni. Békés kilátá-

sainak erős kezességét tekint az idézett lap Mieroslawskinak egy nyilatkozatát, a mely szerint a democrata lengyel agitator azt mondta volna, hogy ő önkint visszavonul több polgártársai kívánatára, a kik attól félnek, hogy az ő részvéte a felkelésben, compromittálni fogná a lengyel ügyet az európai kormányok előtt. Különben a „France” most is azt állítja, hogy Lengyelország autonómiaja szülkességessé, mivel e nélkül Oroszország igen hatalmas s az európai súlygyen fenyegetve lenne.

Egészen más hangon beszél az „Op. nat.” Szerinte a diplomatiái nem képes a lengyel kérdés bogját megoldani; ezt a bogot ketté kell vágni s Franciaország nem halaszthatja tovább, hogy Svédországgal, Dániával és Lengyelországgal kezét fogva munkához lásson. E nézetét az „Opin. nat.” egy stockholmi levelel is támogatja, a melyben apr. 20-ról azt írják neki, 60,000 francziának, egyesítve 30,000 svédvel, nem csak gyermekjáték, hanem tekintve a kéjelmet, a mely a francziákra e hadjárat alatt vár, valóságos mulatság lenne Oroszországot, mint egy slöveg czukrot porrá tenni.

A „France”-nak is van stockholmi tudósítása s ez is constantirozza a svéd készülődést; de azt mondja, hogy mindez védelmi szempontból történik s meglehetősen lassussággal foly.

De halljuk, mit irnak a porosz junker közlönynek a „Kreuztg.”-nak Párisból april 26-ról. A csendet, a mely sugalmazott napi sajtóinkban, a lengyel ügyet illetőleg, néhány nap óta honol, tegnap este egyszerre csak valahány lapban azaz öszhangzó közlés szakitotta felbe, hogy az oroszok és felkelők közti esatákról szóló tudósítások igaz, hogy egymással ellenkeznek a szerint a mint Krakóból vagy Varsóból veszik eredetüket, de az összehittközések nagy számát igen is tanúsítják. „A vér patakai fol” s azt kívánatos volna, hogy a pétervári kabinet siessen igazságos lenni a diplomatiái várakozása iránt. Igaz, hogy a sötétlétők hiában keresnek biztos adatot, a mely által félelmük igazolva lehetne, s azért egy némelyiköknél olykor nyugodtabb szemlélet váltja fel az aggodást. De vannak, s pedig politikai jelentőségű egyének, nem politikai szunyogvadások, a kik makacsul ragaszkodnak ahoz a meggyőződésükhöz, hogy a háboru az ajtó előtt áll; és a kik tudni akarják, hogy Franciaország minden lelketséget megtesz kéz alatt, hogy az amerikai egyesült államok és Anglia közt szakadást idézzen elé, a mely ez utóbbit teljesen elfoglalná. Egy más, szintén tekintélyes követelő vélemény itt az, hogy az 1863. év az alkudozásnak lesz szentelve, s csak a jövő évben kezdődik a tánc.

A hirlaptudósítókna a francia kabinet magatartása felett annyira elázó versioit illetőleg a „Vaterl.” párisi levelezője tájékozáslat egy pár tényt hoz fel. Jelesen azt írja: Az „Indep. B.” főszerkesztője a napokban kihallgatáson levén Drouin de Lhuys urnál, a

bájoibbakk lettek lelke előtt s belőlük mind inkább nőtt ki egy vágy: látni még egyszer azon hölgyet, ki oly kedvesen hatott reá első találkozásunkkor, s kit a nagy világi zaj között csaknem egy éven át úgy elvesztett szemei elől.

A vágy folyását néli szivében s kezdé mind inkább sürgetni a viszontlátást, és most a mint tavaszodott, akaratlanul is kereste az ürügyeket, melyek őt Kolozsvárról hazarandulni sürgettek; de otthon alig mulatott egy napot, érezte, hogy nem itt van vágyának és nyugtalanságának tárgya; vonta őt valami Zováth-falva felé, látni akarta azon falu kedves magányát, látni a sötét köziklát, mit a barátság az ő családja nevére szentelt fel, és ha számba vette a valót, mit magától is tagadni akart, utoljára is nem a gothus-házat, nem az orosz-lányzobros kaput, nem Ozdy-szikláját, hanem Eliz kökény ké szemeit kívánta látni ő, hal-lani zongorájának különös bájos zengését.

Es most a lányka tartózkodó viselete s azon gondolat, hogy csöndes melaságának oka a szivben kereshető, különös bús benyomást gyakorolt Vilmos kedélyére, úgy tetszék egy vonszó Édent lát maga körül, de a melyből ő ki van zárva; esőgedező patakokat de a melyek elötnnek előle, ha partjaikra vágyakozik szíjait enyhíteni.

Ha Elizel idözt, kevés szavain sok bensőséget, de egyszersmind valamely átregző titkos fájdalmat fedezett el, a ha valami volt, a mi ifjúnknak némi titkos élvezetet adott, az vala, hogy Eliz a közte s Izidora közt híresztelt viszonyról szólva némi finomul felutód észrevételt tett, melyet azonban gyorsan és nagy ügyességgel helyrehozott.

Ezen feszültségben telt el pár óra, míg végre Vilmos Eliz zongorája mellett állva a legújabb zeneművek felett tartá vizsgálatot.

Nagy meglepetésére egy zeneművet fedezett föl, melyre a szépirás szabályai szerint gyönyörű betűkkel e czim volt felírva: „A hiacint dalai” írta Ozdy Vilmos.

Fiatlunk saját költeményére ismert, mely

álnév alatt jött ki nem régen egyik szépirodalmi lapban.

Elizre tekintett és látta, hogy a hölgy arca rendkívül kigyuladt. E pillanat mélyen megráta fiatalunk szívét.

Kedves Eliz, szabad ezen költemény irójának azon nagy szerencsét gyanítani, hogy ezt nagysádt tette dalra?

Oh gyöngye kísérlet. Megbocsát ön. A költőnek igen rosszul eshetik, a ha zenész nem tudta felfogni érzeit.

Nyerjem meg, hogy játsza és énekelje el e dalt.

Eliz egész lényében remegett.

Megbocsát édes Ozdy! majd később, majd estve dalolok össze-vissza mindent, s juttassa akkor eszembe ezt is.

Az idő már est felé hajlott, gyertyákat hoztak és Eliz játszani kezdett zongoráján. Igen szépen játszott, de Vilmos szomorúan ült a hölgy közelében.

Es egy dal nem jut eszébe nagysádnak? — szölt — Eliz játszani kezdé a gyászindulót. Vilmos elragadtatással fogta meg a hölgy kezét s forró csókot ejte reá.

Még jó ideig játszott a hölgy zongoráján különböző darabokat, míg végre annyira belebátorodva érzé magát a játszásba, hogy Vilmos költeményének általa szerzett dalát el-énekelhette.

Sebesen reptek a perczek és órák. Vilmos e házat oly lakályosnak találta, oly boldog otthon érezte magát e kedves és bizalmas körben, mintha szülői házában testvére és anyja körében tünneken percei, csakhogy e perczek még több élvezettel bírtak; érzelmeiket keltenek fel, melyek edesebbek a barátságnál s testvériségnél, s melyek a család tüzhez kedves körében nem szoktak ébredezni. Este Zováthy Andrásné megjelenése egészíté ki a kis társaságot.

Örömhirt hozok édesem! — szölt — Maros-Vásárhelyről jött emberek mondják, hogy Gábert látták a balavásári hegyen valami állatmutató társaságól egy összemarczongolt

nál segélyére sietni, kit sekerére vett s magával vitt Rináldhoz, oda rendelve az egész társaságot.

Ah kedves Mari néni! — szölt örvendő arczczal Eliz, hozzá sietve s megölelte őt — te mindig egy-egy kedves hirt tartogatsz számunkra. Mekkora öröme lesz Gábornak, ha Ozdyt is itt köztünk találja.

Jól jött — szölt Geróné — levelei után azt hittem, hogy csak két-három nap múlva érkezhetik meg. Vajha ne feledné magát Halomvölgyen, mennyire vágyom látni őt?

Tízennyeg óra után oszolt szét éji nyugalomra a kedves társaság. Vilmost ugyanazon szobába kísérté Tóbiás, hol egykor a Küküllő sósóvizére tolongó népség zaja úgy kiverve volt szemből az álmat. Most más érzelmek ütétek el azt, most Eliz alakja, zongorajátéka, kedves dalai lebegtek előtte; azon finom hajlékony termet, mely a légtünnemények könnyűdésével birt, azon igéző mell és puha test-ségt karok, melyek mint a tenger hajjai oly könnyűdedeknek tetszettek, azon mely és tiszta kifejezésű kökényszemek, melyekben mint két titkos és tünder világban a kellem és ártatlanság mosolygó angyalai lakoztak. Az ész, a gondolat költőivé válik, midőn egy lélekűs fiatal hölgy kellemait s bensőségeit kezd elemezni, és Ozdy máskülönben is költői hangulattal volt a végzetűl felruházva.

Egész éjen át éber álmai valának, szüntelen a hölgy alakja jelent meg előtte, most egy mythoszi alak volt a hölgy, azon félisteni jelenség, kit a régiek képzelmé imádsáik tárgyául teremtett; majd kaczer hölgy boldog ifjak karjain, kinek igéző boldogsága fájón érinté szívet, s a féltés és irigység ismeretlen érzelmeivel kinozta; majd halva képzélé őnmagát s Elizt látta gyászban koporsója mellett, és a hölgy ujjai alatt megzendült a zongorán a bus halotti induló. Fogadalmát teljesíté a nemes hölgy s míg játszott sürün ottlakt gyémánt köntűi a zongora billentyűire.

Mindegyre fölriadott Vilmos, s alig várta a reggelt, hogy Elizt ujból láthassa, igen sok

elmondandója volt s rosszul esett, hogy a mult estén oly keveset beszélhetett vele.

Végre felöltött a hajnal pirja. Öltözni kezdett Ozdy, s mikorra készen volt, az Ozdy-szirt mögött emelkedő bérezorom sötét fái közt a tiszta nap első sugarai löveltek a szűk de kellemes völgyre, s végig rezegtek ezer színt játsza a kerti flora csirázó zöldségének millió harmatesöppjein.

Elvezni a tiszta reggeli léget, felüldíteni ott magán azon lázas álmodozások után, melyek fejét most is kábított, sietett Vilmos a szabadba. Végig ment a kert ösvényén, áthaladt a Küküllőre épített csinos hid-pallón, s felsieté a levelesirakait hányni kezdő hárs- és vadgesztenyefák között Ozdy sziklájához, élvezendő a kellemes kilátást, mely onnan a szelid és regényes völgy panorámáját tartá elébe.

Végre figyelmét Eliz kis virágkertejé voná magára, mely a gothus épület mögött fekiúdt s így Ozdy-sziklájának átellenében állott. Nagy bőséggben nyíltak már ott a tavasz legelső virágai, a fehér márciusok, a kék hiacintok s tavaszi tulipánok. Figyelmét azonban mindinkább ragadta meg a virágkert egy pontja, csodálatos csoportozatban látá a hiacintokat kéklenni egy ponton a virágkert közép-vonala tájant. Egyszerre szíve hangosan kezdett dobogni, kiolvasta ugyanazon virágbetűket, melyeket egykor a nyári ibolyákból Gábor olvasott. Kétségeléstől fölfedezte a „Vilmos” nevet. Feltört örömet egyszerre lehangozá egy gondolat. Hány Vilmos lehet a világon? Mily bohóság tölem azt képzélni, hogy egy év előtti rövid találkozás emlékezetét egy fiatal hölgy ily költői emblemában állandósítsa? A vágyó és gerjedező szív azonban élénken kezdett vitakozni a lehangozó kéteylekkel, és már alig várta fiatalunk, hogy a reggelinél találkozhas-sék e költői érzelmi kedves hölgygyel.

(Folytatjuk.)

francia külügyminister valóságos békepredikációt tartott neki. Azóta a belga lap harcias hangját a legbékésebb dallamokká változtattatta. Ezzel egyidejűleg Drouin de Lhuys ur egy párisi újságírónak így nyilatkozott: „Franciaország soha sem fogja az 1815-iki szerződések alapján való kiegyenlítést elfogadni, de másfelől tovább már nem hagyhatja Lengyelországot martalécul az Európa nyugalmát oly nagy mértékben veszélyeztető zűrzavarnak.” E nyilatkozatot minden ember háborúra magyarázza még abban az esetben is, ha szinte Oroszország kezét nyújtana olyanforma kiegyenlítésre, a melyet Anglia javasol. Egy másik tény, hogy a törvényhozó testületben a képviselők többsége azt hiszi, hogy a háború, még pedig a keleti tengerre localizálva, már ez évi június végén elkezdődik. Ellenben a szenatusban, a hol pedig csak több az érintkezés a diplomatiával, az a nézet uralkodik, hogy a békés kiegyenlítésből ugyan semmi sem lesz, de a folyó év egészen eltelik alkudozásokkal s a háború csak jövő tavaszon veendi kezdetét.

Olaszország. Turin, apr. 30. A képviselőházban a nemzetőrség felfegyverzése feletti vitát a bizottság újabb tudósításai elnapolták. Interpellatio tétetvén egy Sampierdarenában tariani szándékolt népgyűlés betiltása iránt, a belügyminister védelmezte a genuai hatóságot, a mely a népgyűlést betiltotta. A Lengyelország iránti rokonszenv, ugymond, ürügy a közbiztonság elleni veszélyes izgatásra. Több más városban tartattak népgyűlések a lengyelek javára, a mi tanúsítja, hogy a kormány tiszteli az egyesületi jogot. A kamara helyesli a kormány magatartását 150 szavazattal 43 ellen.

Milano, apr. 26. A „Vaterland“ levelezője szerint az olasz kormány egy nagymértű mazzinista összeesküvésnek jött a nyomára. Ez évi június 4-kén Milano, Brescia- és Bolognában egyszerre kellett volna kiütni a lázadásnak, a melynek végcélja a király elkergetése leendő. Több felfedezett titkos iratból a látszik, hogy egyedül Milanóban 10,000 darab puská, gyolok és pisztoly van letéve. Azonban mindamellett, hogy a rendőrség harmadnap óta a legnagyobb eréllyel folytatja a házmotázást, még eddig csak 140 darab Orsini-bombát találtak meg. Az összeesküvésnek nagyon el kell terjednie lenni, a mire mutat az is, hogy a társadalom minden rétegéből fogtak el gyanus egyéneket. Leginkább

azonban a munkásosztály és a tanulósg van beléavatva. Azt is beszélik, hogy 8000 főnyi forradalmi sereg már szervezve lett volna.

Németország. Berlin, april 30. A „Nordd. Ztg.“ írja: Dzialinski gróf képviselő kastélyában motozást vittek véghez, a mely alkalommal egy egész forradalmi szervezeti tervet fedeztek fel, a központi bizottság tagjainak s az egyes kerületek polgári és katonai biztosaik neveivel együtt. Most már a hatóságoknak kötelességüké vált, szükséges elővigyázati rendszabályokról gondoskodni, hogy egy hasonló csapásnak, a minő a lengyel királyságban dühöng, elejét vegyék.

Frankfurt, apr. 30. Az „Europe“ jelenteti. A három védhatalom értekezlete után Russel lord egy európai értekezlet összehívását fogja javaslatba tenni a zárokormányt alkírt nyolcz hatalmasság s Török- és Olaszország képviselőiből. Ezen értekezlet elébe szándékszik terjeszteni Russel a jonai szigetek átengedése s a korfui erődítések lerontása kérdését.

Orosz- és Lengyelország. A „Bresl. Ztg.“-nak írják a lengyel határszélről april 28-ról: Egy nap sem telik el, a melyen legalább egy csata ne történne, a melynek eredményéről szóló tudósítások a kútfők szerint különböznek. Tegnapi Petrikau és Opoczno között kemény harc volt s oroszok keltak az oroszokra nézve kiütnie, mert délelőtt tíz órakor egy üres különvonat jött Czenstochaba s ott két osztály gyalogságot, Radomskban ugyanannyit vett fel és szállított a csataterre. Ugyancsak tegnap Pilicanál is ütközet volt. Bővebb tudósítás mind a kettőről hiányzik.

Inowraklawból írják berlini lapoknak apr. 27-ről, hogy 500 orosz 15 nehéz sebesülte s 100 lóval állt a porosz határt, miután azelőtti napon heves csatájuk volt a felkelőkkel. A porosz katonaság szokott katonai diszciplínával fogadta őket, a helyhatóság pedig rendeletet bocsátott ki, hogy egy szállásoltasának el és élmeztesse a porosz területen, mint a porosz katonák.

A lengyel forradalmi kormány rendeletet adott ki, hogy folyó évi május 1-jén kezdve minden polgári és községi hivatalnok tegye le a hivatalát, s mint orosz hatóságok szüntessék meg működésüket. E szerint egy ideig legalább, az orosz közigazgatás orgánomok nélkül marad, mert a tudósítók nem kétérdős, hogy a rendelet, minden képtelensége mellett

is teljesíteni fog annyival inkább, mert az orosz hivatalnokok rosszul vannak fizetve s a forradalmi kormány gondoskodik a kenyér nélkül maradtak élelmezéséről. A hátramaradt özegek és árvek a házi asszonyok gondossá-gára vannak bízva, a kik háztartási költségeik takarékaikt hordják össze a végett kifejt gyűjtőhelyekre, a honnan az illetők pontos járadékokat kapnak.

Egy porosz lap a lengyelek ellen működő orosz haderőt 200,000 emberre teszi. 1831-ben korántsem volt ily erős az orosz hadsereg a mely az akkori forradalmat tökéletesen leverte, pedig a lengyeleknek akkor rendezett hadseregük volt; a mi ma rendezetlen felkelő csapatok ellen annyi idő óta siker nélkül küzd.

Az orosz katonák, sőt fájdalom hatóságoknak is embertelen bánásmódjáról tele vannak a lapok hajmeresztő adatokkal. Varsónál a Visztulában sok hullát találnak összekötött kö-zekkel, a miből az az alapos sejtetem, hogy a foglyokkal zsúfolt várakból így ritkítják a túlnépességet.

Egy néhány könnyen hívó jelentéktelen egyén, a ki a felkelőkkel csatlakozott volt, jelentette magát az amnestia következtében egy orosz tisztnek. Ez táviratilag kérdést tett Varsóba, hogy mit csináljon velők, a honnan a lön a felelet, hogy mindegyikre annyi kan-csukát veressen, a hány éves. Általában a megkegyelmezés legszelidebb neve az, hogy a szerencsétleneket besorozzák a birodalom leg-távolabbi részeiben szolgáló hadseregbe. Pedig éppen e miatt ütött ki a forradalom.

Ujabbak. Berlin, maj. 2. A haladó párt meghatározta, hogy egyetlme a balközéppel, a melyet e végre fel fog szólítani a királyhoz intézendő feliratot indítványoznak, a melyben hű képét adják az ország külpo-litikai jelen helyzetének. A balközép azonban nem csatlakozott az indítványhoz és így a fel-irat elmaradt.

— Krakko, maj. 1. A porosz távirat hivatalk most az oroszokra nézve kedvezőt-lent hangzó olyan sürgönyöket is vonakod-lik felvenni, a melyek Londonba szólnak.

— Posen, maj. 1. A „Dziennik Poznański“ írja, hogy az oroszokat Peisernnél apr. 29-én Toczanowski és Faucher csapatjai ke-ményen megverték. A felkelők több ágyút ej-tettek zsákmányul.

— Mostar, maj. 1. Trebignezen minden ki van egyenlítő. Egyes törököket folyvást

fogdosnak el, a foglyokat ide szállítják. Az iskolát egyelőre a hatóság költségén tovább építik. Semmi újabb kár vagy bántalmazás nem történt.

— Páris, maj. 1. A „La Nation“ igazolja, hogy Goresakoff válasza Drouin de Lhuys jegyzékére, a lengyel ügyben, az orosz követséghez megérkezett s nem sokára kö-zölni fogják.

— Sz. Pétervár, maj. 1. A császár, szü-létése napja alkalmából, ukázt bocsátott ki, a mely szerint testi büntetések polgári, kato-nai és tengerészeti egyénekre ezentul csak kivételesen fognak alkalmaztatni. Az üdvözlő feliratokra a czár ezt felelte: Életem egyetlen célja a drága hon jóllete s a polgári szervezet folytonos kifejtése.

— Athéne, apr. 25. A nemzeti gyűlés ülései hétfőn valószínűleg ismét megnyílnak. A miniszterium több tagja, köztök az elnök is, le akar lépni. Államcsinytól félnek; azért a kormány óvó rendszabályokról intézkedett. Az utóbbi éjszakákon az egész nemzetőrség talpon volt a város őrzésére. Titkos izgatás van folya-matban a királyválasztás elleni tüntetésekre.

Legújabb. Az erdélyi országgyűlés ösz-szehívását illetőleg a felh. „G. Corr.“ azt írja, hogy az országgyűlésre vonatkozó rendelkezé-sék a jövő hét elején hamarabb nem igen fognak elküldettni az erdélyi kormányzék-hez, mely halasztást az ország ősi szokása szerint megkívántató előmunkálatok okoztak.

— Erdélyi kormányzék tanácsos Jakab ur, ki a megerősített birodalmi tanács tagja volt, jelenleg Bécsben van, erdélyi udv. kan-czellária által történt meghívása következté-ben. Különböző fontos intézkedés forog szőnye-gen, melyek szoros összefüggésben vannak a politikai helyzettel, s ezek okoztak az erdélyi kormányzék nevezett tagjának Kolozsvárról Bécsbe hivatását. (Írja a „Hon“).

Bécsi börze Majus 4-kén: Nemzeti köl-esön 80.85. 5%, Metalliques 76.10. Bank-rész-vény 795.—. Hitel-részvény 199.60. Váltó Lon-donra 111.20. Ezüst 110.75. Arany 5.31.

Majus 2 kén: Urbéri kárpótlási kötvény: Magyarországi 76.25. Erdélyi 73.25.

T. és felelős szerkesztő DOZSA DÁNIEL.

H I R D E T É S E K.

HIVATALOS. Hirdetmény.

299. sz.

(91) (3—3)

Báró Huszár Károly, továbbá gróf Mikes Mária báró Huszár József özvegye, mint gyermekei t. gyámjok, valamint báró Huszár Anna a prdts. 24. és 85. §-ai értelmében arról értesítettnek, hogy ellenök Öcsaki Ignác azon keresetre nézve, melyet gróf Csáki László, mint néhai gr. Csáki Antal örökösei jogai fenntartója ellene, ug. gr. Eszterházi László és több más alperesek ellen örökség iránt f. 1863-dik évi január-hó 14-kén 50. sz. a. folytatólág beadott, ezen kir. ker. ítélő táblánál ugyanazon évi ápril-hó 4-kén 299. sz. a. szavatossági igényeit újabban bejelentette.

Kelt Eperjesen, a Tiszán inneni ker. ítélő tábla 1863-dik évi ápril-hó 13-kán tartott ülésében.

269. sz.

Hirdetmény.

(92) (3—3)

Itkári gróf Bethlen Katalin asszony b. Bánfi Miklósnő, mint néhai gr. Kornis Mihály-tól származott gyermekei gyámjánya, gr. Haller Ignác, gr. Kornis Károly ur, gr. Kornis Zsuzsanna asszony gr. Kornis Elek özvegye, Dániel Anna asszony Szentkereszti Imrenő, görögny-szent-imrei Berenczei János, mint hitvese b. Henter Rozáliától született gyermekei gyámja, b. Henter József, Uzoni Beldi Albert ur, b. Henter Józsefa asszony Desseőfi Mihályné, ezen utóbbi 5 alperes ug. is, mint b. Henter Anna, b. Rakovszki Márton özvegye örökösei, b. Perényi Bertalan, mint néhai gr. Kornis Emiliától született gyermekei gyámja, gr. Haller Ferenc, gr. Haller Anna asszony gr. Kornis Károlynő, gr. Haller Sándor, gr. Haller Matild asszony gr. Teleki Józsefnő, gr. Haller Klára asszony Kelemen Jánosné, gr. Haller Gábor, gr. Haller Borbála asszony gr. Bethlen Józsefnő, gr. Haller Cecilia asszony gr. Eszterházi Dénesné, és gr. Haller György a p. p. 24. és 85-dik §-ai értelmében arról értesítettnek, hogy ellenök Doboczki Ignác, Almási Hermia Almási Felixné, Nagy-Apolló Horváth Istvánné és Koos Anna Nagy Imrenő azon keresetre nézve, melyet gr. Csáki László, mint néhai gr. Csáki Antal örökösei jogai fenntartója ellenök, ug. gr. Eszterházi László és több más alperesek ellen örökség iránt f. 1863-dik évi január-hó 14-kén 50. sz. a. folytatólág beadott, ezen kir. ker. ítélő táblánál ugyan azon évi március-hó 23-kán 269. sz. a. szavatossági igényeiket újabban bejelentették.

Kelt Eperjesen, a Tiszán inneni ker. ítélő táblának 1863-dik évi ápril-hó 13-kán tar-tott üléséből.

NEM HIVATALOS.

(97)

Haszonbéri hirdetés.

(1—2)

Somkerék helységében Besztercze és Dézs közti posta állomáson a gr. Kor-nis birtokához tartozó vendéglőadó, ug. a helység határán limitált ital árulási jog, mely ezen részen évenként 148 nappól áll másokat kirekesztő joggal, azonkívül Sz. Mihály naptól Karácsonig szabad árulás; végre évenkénti két vásári jövedelemek fele része, és a más felből $\frac{1}{6}$ rész, 24-dik majustól kezdve egy vagy több évekre illő biztosíték mellett bérbe adandó. Bővebben értekeződhetni Somkeréken a tulajdonossal, vagy ottan Gyórfi Jánossal.

(96)

Haszonbéri hirdetés.

(1—3)

A **Sztojkaik fürdő**, minden épületjeivel, étel- és ital árulással, gyógyviz eladha-tással, egy, vagy több évekre haszonbérbe kiadó. Értekeződhetni ez iránt a tulajdonossal, e hó 13-tól fogva. Lakása belső szénutca 159 szám alatt földszint, Kolozsvárt.

(96) $\frac{5}{6}$

Cs. kir.
szabadalmazott
és
első amerikai

(1—1)

és angol királyi
szabadalmat nyert
általán
kedvelt

ANATHERIN-SZAUVEZE
bécsi fogorvos POPP J. G. urn.k. Ara 1 ft. 40 kr. oszt. értékben.

FOG-OLOM,

melylyel az ember sajátkezüleg dughatja be odvas fogát. Ara 2 frt 10 kr.

Cs. kir. legm. kiválts.

ANATHERIN-FOGPÁZSTA. Ara 1 frt 22 kr.

NÖVÉNY-FOGPOR Ara 38 kr. o. é.

BIZONYTOSOK:

Kolozsvárt: **WOLFF J.** és **Khudy J.** özvegyénél. Tordán: Wolff G. gyógyszer. Szebenben: Zährer és Müller, Steiner gyógyszerész. Brassóban: Jekelius Adolf, Fabiek János fia és G. János fia, Károly-Fehérvárt: Sander gyógyszerész. Ruzs, Wagner könyvtáros. Segesvárt: Misselbacher J. M. Beszterczén: Nusbecher K., Dietrich és Fleischer. Décsen: Kremer S. Déván: Büchler A. Medgyesen: Polbert gyógyszer. Nagy-Enyeden: Traj-novits Ede, és Oberth J. gyógyszer. uraknál. N.-Váradon: Schnurr Ferenc és Janki J. Huzeila. Fogarason: Jherer. M.-Vásárhelyt: Bucher D. és Fogarasi. Balázsfalván: Korvig T. Szászváradon: Déman D., Leonhardt J. és Wostch gyógyszer. Szász-Régenben: Traugott és Wachner. Zilahon: Weiss S. gyógyszer. Debreczenben: Göltl, Borsos gyógyszerészeknél, és Ozanak J. S.-A.-Ujhegyt: Deutsch József. Seinyér-Váralyán: E. Gerber gyógyszer. Szathmárt: Veisz J. Márm.-Szegeten: Hoffman és Rath. Holdmező-Vásárhelyt: Waagner K. gyógyszer. N.-Ká-rolyban: Jellinek gyógyszer. Nagy-Bányán: Papp gyógyszer. Ó-Márothon: Pfeiffer urak.

Postán küldve a göngyölek és bérmentesítésért a **rendes áron felül** a tá-volság és csomag nagyságához képest még **30 egész 70 krig** melléklendő.

(95)

Figyelmeztetés.

(2—3)

Az erdélyi köles. jég- s tüzkármentő társaság választmánya folyó hó 30-kán tartott ülése következtében idei **közgyűlés** megtartása **május 17-kén délelőtti 11 órakor**, az intézet igazgatósági teremében (belfarkasutca a lyceum tőszomszédsága mellett) **81 számu** épületben) veendi kezdetét, a melyben:

- 1) a mult évi eredmény előterjesztése;
- 2) a számadásokat vizsgáló bizottmányok jelentése;
- 3) választmány tagok kiegészítése;
- 4) ezen intézet érdekében javaslatok fognak tárgyalatni.

Egyszersmind értesítettik a tisztelt közönség a felől, hogy a számadásokat vizsgáló bizottmány munkálátát, a közelebbi hetfőn u. m. majus 4-én kezdendi meg, a mely szo-kás szerint **nyílt ajtóknál** folyván, abban a társulati tagok tetszésük szerint résztvehetnek. Kolozsvárt, aprilis 30-án, 1863.

a társulat igazgatósága.